

1

Finn

Finn wiste het zweet van zijn voorhoofd. Hij had geen seconde te verliezen en opende een nieuw scherm. Dankzij zijn geïmplanteerde lenzen, oorimplantaten en nanobots kon hij met slechts een handgebaar een zwevend toetsenbord en scherm oproepen. In sneltreinvaart gleed er een code over zijn holofeed en hij typte een rits LóngScript.

Twee tellen later antwoordde haar avatar al. Wauw, ze was vlug.

Aan de rechterkant van zijn gezichtsveld ging de chat helemaal los. Berichten van zijn klasgenoten zwommen voorbij in de lucht.

Finn, je gaat verliezen, man!

Van een ketter! Loser!

Finn knarsetandde. Shit, ze hadden gelijk. Er schoot hem geen nieuw idee te binnen. Ondertussen bleef haar code onverbiddelijk over zijn holofeed glijden. Plots zag hij in zijn ooghoek een privébericht van zijn beste vriend, Guido.

Kom op, gast. Je kunt het!

Het was net het zetje dat hij nodig had. Natuurlijk, hij was niet voor niets topscoorder van zijn klas én Lóng-wereldkampioen. Hij kon dit. Finn sloot zijn ogen en dacht even rustig na. Ja, hij kon een krt-collab doen! Waarom had hij daar niet meteen aan gedacht? Meteen typte hij de formule in. Dat zou moeten werken. Hij haalde diep adem terwijl hij ingespannen wachtte.

Tot zijn schrik reageerde haar avatar onmiddellijk. Razendsnel voegde ze een nieuwe rits mathematische symbolen toe.

Wauw. Een moment lang staarde hij bewonderend naar het

LóngScript. Zoiets had hij nog nooit gezien. Hoe had ze...?

Bam! Hij schrok op door de rode vuurspuwende draak die groot in beeld verscheen en zijn avatar opslokte. Een gong luidde drie-maal.

Game over.

Een nieuw privébericht van Guido kwam binnen.

Jammer, man.

Verdwaasd staaarde Finn naar de avatar van zijn tegenstander. Hij schudde zijn hoofd. Ongelooflijk. Verloren. Van een klimaatketter nota bene. Een golf van teleurstelling overspoelde hem terwijl hij zijn tegenstander een overwinningssalto zag maken op de rug van de draak.

De hologrammen van zijn docent en klasgenoten verschenen in zijn slaapkamer. Finns blik gleed vluchtig over zijn eigen hologram. Vanochtend had hij zijn *fade* aan de zijkanten bijgeschoren en de krulletjes bovenop met olie ingemasseerd. Het was goed gelukt.

Zonnestralen vielen door het raam naar binnen, waardoor de beelden van zijn klasgenoten en mevrouw Lin wazig werden en even flikkerden. Met een ruk sloot hij de gordijnen om iedereen beter te kunnen zien.

Mevrouw Lin richtte haar smalle postuur op. ‘Goed gedaan, Finn. Vooral die laatste krt-collab was creatief gevonden. Maar helaas was je niet snel genoeg.’ Ze vouwde haar handen ineen. ‘Gefeliciteerd, Dunya. Je hebt de hacker gevangen. Dat was een knap staaltje detectivewerk!’ Ze richtte zich tot de klas. ‘Wat had Finn nog meer kunnen doen om weg te komen?’

Terwijl de handen van zijn klasgenoten in de lucht schoten, voelde Finn zijn wangen branden. Hij keek van onder zijn wimpers naar Guido’s hologram. Die haalde haast ongemerkt zijn schouders op.

Dit was normaal gesproken Finns favoriete les. Iemand speelde een hacker in AX en de rest van de klas moest de dader proberen

te traceren en tegen te houden. Het was deel van de opleiding om de Virtuele Muur te leren verdedigen. Het leukst vond hij het altijd om de hacker te spelen, want hij werd nooit gepakt. Ook ditmaal was het gelukt al zijn klasgenoten weg te spelen. Op eentje na dan.

Dunya Peters had de laagste klimaatscore van iedereen in zijn klas. Te laag eigenlijk voor de Thunberg Academie, de exclusieve school voor mensen met groene scores. Toch was zij met haar oranje score een paar weken geleden bij hoge uitzondering in zijn LóngScript-klas geplaatst, omdat ze blijkbaar goed kon programmeren. Helaas had hij dat net aan den lijve moeten ondervinden.

Een bericht verscheen in de chat rechtsonder.

Volgende keer beter.

Dunya's bericht bleef plagerig in de lucht hangen. Boos veegde hij het met zijn rechterhand weg. Hij was kwaad omdat hij juist van háár had verloren. Het was niet eerlijk dat zij werd voorgehouden. Finns klimaatscore was een van de hoogste van de school en daar werkte hij hard voor. Hij haalde hoge cijfers voor al zijn vakken, droeg bij aan de maatschappij én was een van de getalenteerdste programmeurs van de Thunberg Academie. Oké, het feit dat zijn vader AX-hoofdinspecteur van Nieuw-Holland was, hielp natuurlijk ook. Hij leerde al van jongs af aan over AX, het invloedrijke Europees-Aziatische kunstmatige-intelligentiesysteem dat was vernoemd naar oprichter en directeur Alpha Xi. Haar digitale portret werd zelfs prominent bij hen thuis op de muur geprojecteerd. Maar Finn had zijn hoge klimaatstatus natuurlijk grotendeels te danken aan zijn eigen inzet. Hij was niet lui, zoals de meeste ketters dat wel waren. Finn balde zijn vuisten. Het was vast puur beginnersgeluk. Volgende keer zou hij haar wel laten zien wie hier écht thuishoorde.

Finn gluurde naar Dunya's hologram. Ze zat ongeduldig op haar kruk te wippen. Haar oranje klimaatstatus en grote bos krullen

wiebelden in de lucht mee. Kwaad herlas hij haar berichtje, aarzelde en typte toen toch een bericht terug. Hij wilde niet bekendstaan als een slechte verliezer.

Gefeliciteerd. Maar reken maar niet dat je nummer één wordt.

Hij zag dat Dunya het bericht las. Ze keek naar hem en trok haar wenkbrauwen uitdagend op. Haar ogen fonkelden ondeugend. Of leek dat maar zo door de projectie? Zijn wangen begonnen meteen weer te gloeien. Wie dacht ze wel niet dat ze was? Ze mocht zich wel wat bescheidener opstellen. Gefrustreerd sloeg hij een hand voor zijn ogen.

‘Alles oké, Finn?’ vroeg mevrouw Lin met een glimlach.

Oeps. Hij was even vergeten dat de hele klas zijn hologram kon zien. ‘Eh... ja, hoor,’ stamelde hij, terwijl hij haastig rechtop ging zitten.

De groep grinnikte.

‘Dus, Finn,’ ging mevrouw Lin op ernstige toon verder, ‘zoals je weet kost elke mislukte poging punten. En nu de nationale voorronde voor het Lóng-wereldkampioenschap eraan komt, is er geen tijd meer te verliezen.’

Op zijn feed zag Finn inderdaad een aftrek van 25 punten. Dankzij de nanobots die bij je geboorte in je bloedbaan werden geïnjecteerd, kon AX ieders acties, energieverbruik en bewegingen realtime bijhouden. AX had zijn verlies dus al automatisch bijgewerkt. Gelukkig kon niemand uit zijn klas zien hoeveel zijn klimaatscore precies gedaald was.

Finn zuchtte. Minpunten betekenden extra werk om zijn klimaatscore weer op te halen. Maar dat was niet het ergste. Hij veegde zijn klamme handen af aan zijn broek. Hij zag ertegen op om zijn vader te moeten vertellen dat hij had verloren. Hij had juist gehoopt dat zijn vader vanavond weer eventjes trots op Finn kon zijn, dat hij zijn borstelige wenkbrauwen zou optrekken en ‘goed zo’ zou brommen. Hoe gering de aandacht ook, het bezorgde

Finn altijd een warm gevoel vanbinnen. Maar nu moest hij dus toegeven dat hij voor het eerst in maanden had verloren – en van wie. Zijn vader, AX-hoofdinspecteur van Nieuw-Holland, zei het nooit zo letterlijk, maar Finn wist dat hij neerkeek op iedereen die geen groene klimaatstatus had.

‘En daarmee sluiten we de Lóng-les voor vandaag af,’ onderbrak de stem van mevrouw Lin zijn gedachten.

Flauwtjes zwaaide Finn naar de hologrammen van zijn klasgenoten, die een voor een offline gingen. Toen hij zeker wist dat zijn holofeed gesloten was, kneep hij zijn ogen dicht en kreunde.

Even later klonk er een piepje. Finn keek op. Een berichtje van Guido.

Vanmiddag gamen?

Moet eerst naar het voedselbos om m'n score bij te werken. Kom je me daar ophalen? antwoordde Finn.

Is goed, antwoordde Guido. *Uur of vier?*

Finn stuurde een duim en glimlachte. In elk geval een lichtpuntje om naar uit te kijken vanmiddag. Hij stond op en slofte naar beneden. Hoe hij zijn vader over zijn verlies zou vertellen, vogelde hij later wel uit.

2

Dunya

Dunya sloot haar feed en sprong op om een vreugdedans te doen. Meteen stootte ze haar knie tegen de deur. Pijn schoot door haar knieschijf en ze deed verschrikt een stap naar achter, waardoor een bezemsteel in haar zij prikte. Oké, er was hier misschien te weinig ruimte om te dansen. Toch kon dat de enorme grijns op haar gezicht niet verjagen. Triomfantelijk zwaaide ze de bezemkastdeur open en ze stapte de hal van haar school in. Zelfs de geur van zweet en muffe gymkleren die steevast in de Oranjebloesemschool hing, kon haar humeur niet verpesten.

Opgewekt slingerde ze haar schooltas op haar rug. De grond lag bezaaid met gebruikte bekertjes en propfen servetten, die ze neuënd verzamelde en in de juiste recyclebakken gooide. Ze moest zich inhouden om niet naar de kantine toe te huppelen.

Dit was pas haar derde week in de virtuele LóngScript-les van de Thunberg Academie en ze had nu al gewonnen. En nog wel van een van de beste leerlingen! Zie je wel, het bewees gewoon dat ze in die les thuishoorde, alle mitsen en maren van haar nieuwe klasgenoten ten spijt. Ze zou die arrogante klimaatkenners van Thunberg weleens laten zien waar een klimaatketter van Oranjebloesem toe in staat was.

Trots stak ze haar neus in de lucht. Ze had met haar winst precies genoeg punten gewonnen om anti-epileptica te kopen voor haar oma. Van een degelijk merk bij de goede apotheek in de klimaatkennersbuurt, niet het slappe aftreksel dat ze in haar buurt verkochten. Díé pillen vertrouwde Dunya voor geen cent, alhoewel

haar oma ze elke dag trouw bleef slikken. Normaal had Dunya met haar oranje status geen toegang tot het duurdere merk, want alleen gele klimaatklimmers en groene klimaatkenners hadden genoeg punten om zich dure medicijnen te veroorloven. Die hadden ze verzameld door zuinig te leven en zich actief in te zetten voor het AX-systeem. Hoe hoger je klasse, hoe meer privileges je verdiende: toegang tot betere scholen, betere gezondheidszorg, gevarieerder eten en een ruimere keuze aan sport- en sociale clubs. Oké, de gele klasse had nog wat verbeterpunten, maar zij hadden in ieder geval al toegang tot een selectie van de betere voorzieningen. Maar Dunya en haar oma hadden door hun status veel minder vrijheden. Zij hingen gevaarlijk dicht bij rood, de status waarbij je moest worden heropgeleid in een klimaatcentrum.

Van achter de dichte deuren van de kantine klonk geroezemoes. Dunya duwde de oude houten deuren open, die klagend knarsten, en lawaai golfde over haar heen. Zoals gewoonlijk was het een chaos in de kantine. Afval vloog door de lucht, en in een hoek gingen drie jongens met elkaar op de vuist. Dunya's ogen gleden over alle op en neer dansende oranje scores, tot ze eindelijk een leeg tafeltje spotte. Ze baande zich een weg door de schreeuwende scholieren en plofte op een stoel neer.

Ze opende haar lunchbox. Helaas, geen boterhammen vandaag, alleen een droge cracker met komkommer. Dunya's maag gromde boos. Ze negeerde haar knagende hongergevoel en keek op haar feed. Kwart over twaalf. Na de lunch had ze alleen nog een blok geschiedenis. Daarna zou ze meteen naar de apotheek in Appelbloesem fietsen.

Wippend op haar stoel keek Dunya met een half oog naar het legendarische filmpje waarin oprichter Alpha Xi vol waardigheid een podium op schreed. Ze leek wel een filmster. Haar lange haar was versierd met verse bloemen en glansde in het zonlicht. Ze

droeg haar kenmerkende groene cape met gouden knopen en versieringen. Ze straalde rust en kracht uit. Met haar rug kaarsrecht spreidde ze haar armen open en ontving een denderend applaus van de massa. De boodschap was duidelijk: Alpha Xi's systeem was de redding van de mensheid geweest. Alleen met AX konden de vreselijke gevolgen van klimaatverandering tot stilstand worden gebracht.

Dunya gaapte. Dit filmpje had ze al duizendmaal gezien. Geschiedenisles was een herhaling van mantra's en wijze lessen. Ze leerde er eigenlijk nooit iets nieuws.

Zo onopvallend mogelijk opende ze een klein venster in haar feed en stuurde een berichtje naar Mark, haar enige vriend met een gele score. Hij woonde niet ver van de apotheek; zijn ouders runden een populair eetcafé in Appelbloesem. Ze had wel zin in gezelschap, en met een beetje geluk trakteerde hij haar op hun beroemde erwtenburger. Alleen al bij de gedachte aan de burger, de tomaten, het broodje en de sla, bedekt met die overheerlijke huisgemaakte saus, liep het water haar in de mond. Haar maag knorde instemmend. Ze legde een hand op haar rammelende buik in een poging hem het zwijgen op te leggen.

Ga zo naar de apotheek in Appelbloesem. Ben je in de buurt? typte Dunya. Terwijl ze zijn antwoord afwachtte, frunnikte ze aan de hengsels van haar rugzak.

Yes. Kom je daarna een burger eten? schreef Mark.

Ja, precies wat ze had gehoopt. Op Mark kon ze altijd rekenen.

Snel stuurde ze een smiley terug en daarna probeerde ze zich weer op haar laatste les van de dag te concentreren.

Het was een flink stuk fietsen van Windhoek naar Appelbloesem. Dunya had de tegenwind onderschat, ze werd zowat van haar fiets geblazen. Ze klemde haar kaken op elkaar en trapte nog harder. Onder haar voelde ze de weg zachtjes deinen – het plateau danste

mee op het ritme van de zee eronder. Windhoek was een van de vele drijvende eilandsystemen die inmiddels door heel Eurazië waren gebouwd.

Onder de aan elkaar geschakelde, flexibele plateauplaten was een waterzuiveringssysteem aangelegd, had een leraar eens uitgelegd. Dat zorgde ervoor dat het zilte zeewater werd gefilterd en werd omgezet in drinkwater en irrigatie, waarbij AX precies kon meten hoeveel de bloemen en planten nodig hadden, zodat er nooit te veel werd gebruikt. En inderdaad: op de velden prijkten felrode, paarse en gele tulpen zo ver het oog kon zien. Ze hielden opzij en trilden een beetje in de wind, alsof ze moeite moesten doen om te blijven staan. Dunya ging op haar trappers staan om kracht bij te zetten en fietste door het kleurrijke landschap. De appartementen in de Nieuw-Hollandse klimaatkettorsbuurt waren gebouwd als cilindervormige kokers rondom duizenden windmolens. De molens torenden ver boven de gebouwen uit en het constante, harde gezoef van hun draaiende wieken vulde de lucht. Het landschap eromheen was duinachtig, met heuvels van zand die waren opgeblazen tegen de voet van de appartemententorens. De groene velden verderop waren bedekt met oneindige witte spikkels van neergestreken zeemeeuwen. Tussen de vogels scheerde zo nu en dan een patrouillerende politiedrone met rood blinkende lichten voorbij.

Toen Dunya eindelijk aankwam in Appelbloesem, stond Mark al voor de apotheek op haar te wachten. Ze kwam slippend voor hem tot stilstand. Hij grijnsde haar breed toe.

‘Heeeey! Hoe gaat het?’

‘Goed!’ Dunya lachte terug. ‘Ik dacht dat ik je bij het café zou zien?’

Mark haalde zijn schouders op. ‘Het was rustig. Ik verveelde me.’

Haar blik rustte op zijn vale zwarte jack en gescheurde spijkerbroek. Mark kleedde zich alsof hij zijn status als klimaatklimmer

in alle toonaarden wilde ontkennen. Waarom begreep ze niet. Het leven was toch een stuk makkelijker als je een hogere score had? Dunya zuchtte en duwde haar jaloezie weg.

Zodra ze haar fiets op slot had gezet, stak Mark een arm in de hare. ‘Volgens mij heb je wat te vieren vandaag, of niet?’ zei hij knipogend.

Dunya keek hem achterdochtig aan. Hij kon niet zien dat ze net punten had gewonnen, dat kon alleen zij. ‘Hoe weet jij dat?’

Mark grijnsde. ‘Een klant van mijn ouders heeft een dochter op Thunberg, en die stond luidkeels te vertellen hoe een ketter in de les had gewonnen vandaag. Ik dacht: dat kan er maar één zijn.’ Hij woelde met zijn knokkels door Dunya’s krullen, waardoor haar haar nog meer overeind ging staan. ‘Respect.’

‘Hé, joh!’ Dunya wilde hetzelfde bij hem terug doen, maar Mark sprong behendig opzij. Ze achtervolgde hem tot hij hijgend zijn armen in de lucht stak.

‘Ik geef me over!’ riep hij.

Grijnzend liepen ze naar de voordeur van de apotheek. Dunya stak net haar hand uit naar de deurklink toen Mark haar plots een steeg in trok.

‘Wat...’ begon Dunya geïrriteerd, maar Mark drukte een vinger tegen haar lippen en keek haar met grote schrikogen aan.

‘Ssst.’ Hij stond met zijn rug tegen de muur en wees naar de straat.

Nu pas hoorde Dunya het tromgeroffel. Ook haar ogen werden groot. Ze herkende het lied meteen.

Het gezang en gedrum werd steeds luider en niet veel later dans- te een stoet mensen op blote voeten voorbij de steeg. De mensen waren gekleed in effen groen en hadden linnen sjaals om hun hoofd geknoopt. Achteraan in de stoet leidde een oudere vrouw met lange witte haren de zang, en de groep herhaalde haar woorden in koor.

*‘Ooooo lalalalala, wij zijn hier.
Ooooo lalalalala, mens, plant en dier.
Allen tezamen op Moeder Aarde,
onze eenheid vierend met plezier.’*

Kleine kinderen sloegen op tamboerijnen en zwaaiden met bloemen. Volwassenen deelden massieve bloemenkransen, die symbool stonden voor vruchtbaarheid, uit aan voorbijgangers om thuis aan de muren te hangen. Het geheel had iets vrolijks, maar Dunya wist wel beter. Het waren de Volgelingen van Gaia.

Dat was een beweging van klimaatkenners waar agnosten, rechtlijnige denkers en spiritueel zoekenden welkom waren. De Volgelingen waren van mening dat alles met elkaar verbonden was. Al het leven was uiteindelijk één. De natuur stond centraal, en de mens was er een onderdeel van, en niet de heerser over.

Daar kon Dunya zich nog wel in vinden, maar in de praktijk pakte het helaas grimmiger uit. De natuurfilosofie was voor deze kleine extremistische groepering slechts een dekmantel om geweld te rechtvaardigen. Zij zagen AX als de verlosser, de enige ware weg, en vereerden haar als een soort god. Want wie zijn gedrag verbeterde, werkte mee aan het scheppen van een hemel op aarde – wat dus indirect inhield dat kettters bijdroegen aan het creëren van de hel op aarde. En daarom moesten ze volgens de Volgelingen worden gestraft. Mensen met een oranje status, zoals Dunya, konden maar beter bij deze beweging uit de buurt blijven.

Met ingehouden adem en met hun rug tegen de muur gedrukt stonden Dunya en Mark in het zijstraatje te wachten. Na wat een eeuwigheid leek te duren, was het geluid van het lied eindelijk weggestorven. Voorzichtig kroop Dunya naar de ingang van het steegje. Ze stak langzaam haar hoofd om de hoek. Geschrokken zag ze hoe de vrouw met de witte haren zich van de stoet had losgemaakt. Ze had zich omgedraaid en keek Dunya nu recht

aan. In slow motion wees ze in Dunya's richting. Dunya trok snel haar hoofd terug, maar het was al te laat. De vrouw had Dunya's oranje status gezien.

'Ketter!' klonk het op snerpende toon.

Mark trok aan Dunya's arm. 'Rennen!'

Dunya draaide zich razendsnel om. Haar ogen scanden de steeg. Waar konden ze heen? De steeg liep dood op een drie meter hoog stalen hek met een robuust geraamte van dikke spijlen. Dunya stond als aan de grond genageld en staarde over haar schouder naar de oprukkende mensenmassa.

Klats! Iets hards raakte pijnlijk de zijkant van haar hoofd.

'Raak!' riep een jongetje van een jaar of zeven opgewonden.

Dunya greep naar haar slaap en keek beduusd van hem naar de bloemenkrans die door de steeg rolde. Ze wankelde en werd nog net opgevangen door Mark. Zijn ogen stonden bezorgd.

'Dunya! Gaat het?'

Ze knikte onzeker.

'Kom op. Opschieten!' riep hij, en hij spurte weg. Zijn zwarte jack wapperde wild achter hem aan. Dunya leek ineens wakker te schrikken en zette het ook op een rennen. Haar slapen bonkten en adrenaline schoot door haar lichaam. Ze wierp nog een blik over haar schouder. De boze menigte kwam steeds dichterbij, wraak blonk in hun ogen. Haar hart sprong in haar keel.

Eigenlijk was het te gevaarlijk voor Dunya om naar deze buurt toe te komen, maar zo nu en dan moest ze wel om haar oma's medicijnen te kopen.

Mark hing bovenaan het hek en strekte zijn hand uit. 'Klimmen!' riep hij.

Het trommelgeroffel klonk nu dreigend vlakbij. Hijgend hees Dunya zichzelf aan de spijlen omhoog, greep Marks hand en werd het laatste stukje naar boven getrokken. Eindelijk bereikte ze de top van het hek.

Snel klauterden ze allebei aan de andere kant naar beneden; de laatste meter sprongen ze.

‘Vlug, hierheen.’ Mark gebaarde naar links en verdween een hoek om. Hij rende naar een grote groene ondergrondse vuilcontainer en opende de klep. Fruitvliegjes vlogen naar buiten en een berg rottend gft-afval was te zien.

Dunya had weinig keus. Ze wurmde zich naar binnen. Mark volgde haar en sloot haastig de klep. Het was aardedonker in de container.

De stank was verschrikkelijk. Dunya hield haar adem in en probeerde zich zo klein mogelijk te maken. Alles kleefde, en als ze ook maar een klein beetje wiebelde, zonk ze weg in de compost als in een moeras. Ze waren muisstil.

Even later hoorden ze voetstappen en geschreeuw voorbijkomen. Na wat uren later leek, stierf het geluid langzaam weg en werd het weer rustig op straat.

Mark opende voorzichtig de afvalklep. Zonlicht stroomde fel naar binnen. Dunya moest haar ogen dichtknijpen.

‘Volgens mij is de kust veilig,’ zei Mark zacht.

Ze kropen met moeite weer naar buiten. Er was inderdaad geen spoor meer te bekennen van de boze menigte.

Dunya snoof de frisse buitenlucht diep op. ‘Gadverdamme! Wat was dat smerig.’

Mark schudde kwaad zijn hoofd. ‘Idioten.’

Dunya keek naar beneden. Aan haar broek kleefden resten bananenschil en op haar T-shirt zat zwartgroene smurrie. Voorzichtig betastte ze haar krullen, die vettig en kleverig aanvoelden. In de klimaatkennersapotheek werd ze normaal al niet van harte verwelkomd, maar op deze manier zou ze zeker geweigerd worden.

Ze grimaste. ‘Oma’s medicijnen kan ik nu wel vergeten.’ Er was een bibber in haar stem gekropen. Het beeld van haar oma, verkrampt en wild schokkend op het vloertapijt, verscheen voor haar

geestesooq. Met de goedkope pillen was dat nog steeds wekelijkse kost. Ongewild vulden haar ogen zich met tranen.

Mark keek haar vol medeleven aan. 'Ik haal ze wel.'

Dunya schudde haar hoofd. 'Ze zijn superduur.'

AX berekende ieders score automatisch op basis van individuele handelingen, waardoor ze hem niet terug kon betalen.

Een ernstige blik verscheen op zijn gezicht. 'Komt goed,' bromde hij, en hij liep met grote passen naar het hek. Nu de adrenaline niet meer door hun aderen gierde, was het nog een hele toer om weer terug over het hoge stalen hek te klimmen.

Op de hoofdstraat was niemand meer te bekennen. Mark speurde de straat af. 'Wacht hier.' Nog voor Dunya kon protesteren, verdween hij de apotheek in.

Een verloren roos rolde in de wind over de grijze straatklinkers. Dunya pakte hem op, sloot haar ogen en snoof de zoete, weege geur op. Ze werd verdrietig van het idee dat zoiets moois werd gebruikt voor zo'n verschrikkelijke betoging. Ze dacht aan haar oma, die elke dag vijf keer enthousiast meezong met het Levenslied, in de hoop haar score met een luttele punt per keer te verbeteren. Vijf punten per dag verdiende ze zo, punten die meteen weer verloren gingen als je het toilet een keer extra doorspoelde. Die kleine winsten konden nooit op tegen de minpunten die hun status hadden aangetast. Hun klimaatscore was te drastisch gekelderd nadat Dunya's ouders op een nacht spoorloos waren verdwenen.

Een knoop vormde zich in Dunya's maag. Het was inmiddels alweer acht jaar geleden gebeurd, maar het deed nog steeds elke dag pijn. Haar ouders waren tegen de invoering van het klimaatpuntensysteem geweest. Als dataspecialist en activist had haar moeder gestreden tegen de afbrokkeling van de individuele privacy door de versmelting van alle persoonlijke gegevens in één systeem, bestuurd door één enkele persoon: Alpha Xi. Dunya's vader, die hoogleraar sociologie was aan de Universiteit van Nieuw-Holland,

maakte zich ondertussen openlijk zorgen om de onschendbaarheid van de topvervuilers: de energieconcerns en oliebedrijven die, heel toevallig, in AX hadden geïnvesteerd. Haar ouders hadden het een surveillancedictatuur genoemd en er luidkeels tegen geprotesteerd. Niet lang daarna raakten ze vermist bij een rebelse actie. Dunya en haar oma bleven achter met een gedecimeerde, oranje status. Toen had de kleine Dunya er niets van begrepen, en eigenlijk deed ze dat nog steeds niet. Hoe hadden haar ouders haar zo achter kunnen laten?!

Ondanks haar boosheid over haar status miste Dunya hen elke dag. Vandaag nog, toen ze won, had ze het zo graag met ze willen delen. Haar oranje status was trouwens de reden dat ze zo hard werkte om uit te blinken in Lóng. Ooit zou ze een goede baan krijgen en genoeg punten verzamelen om de fouten van haar ouders weg te werken en om een hersenoperatie voor haar oma te regelen. Met één operatie kon haar oma voor altijd van haar epileptische aanvallen af zijn. Maar die kostte 250.000 punten. Alleen mensen met een groene status konden zich dat veroorloven.

‘Alsjeblieft.’

Van schrik prikte ze haar vinger aan een doorn van de roos. Mark gaf haar een wit papieren tasje. ‘Genoeg voor vijf dagen, zeiden ze.’ Met een bebloede vinger opende Dunya het zakje. Dat betekende bijna een week zonder aanvallen. Ze slikte. ‘Ik weet niet hoe ik je kan bedanken.’

Mark keek naar haar hand. ‘Ehm... Daarmee?’ Hij wees naar de rode roos en knipoogde.

Dunya glimlachte dankbaar en stak de roos in Marks jaszak. Een memento aan een grimmig avontuur.